

Arrest

nr. 108 202 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 9 mei 2012 (bijlagen 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2012 worden ten aanzien van de verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13*quinquies*) genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De beschikking van 22 april 2013 vermeldt het volgende: *“(…) De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vijfde lid, van voormelde wet voorziene termijn van 15 dagen, geen syntheseseminarie ingediend. Met toepassing van artikel 39/81, zesde lid, van voormelde wet moet de Raad onverwijld uitspraak doen “waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld”.*

2.2. In hun vraag tot horen betogen de verzoekende partijen als volgt: *“Bij deze verzoeken cliënten gehoord te worden in deze. In bijlage zult u vier exemplaren van huidig verzoek tot horen willen vinden. Gelieve het nodige te doen.”.*

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 juni 2013 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar hetgeen zij mbt de (on)grondwettelijkheid artikel 39/81 reeds heeft gesteld en stelt dat de Raad een reële mogelijkheid moet geven om de brief neer te leggen, hetgeen in casu niet het geval is. VwP sluit zich aan bij de beschikking van de Raad.”.*

2.4. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de brief, waarbij de verzoekende partijen in kennis werden gesteld van de termijn waarover zij beschikten voor het indienen van de syntheseseminarie, op 25 februari 2013 aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 28 februari 2013 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van de wens tot het al dan niet neerleggen van een syntheseseminarie 14 maart 2013 was. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen binnen de termijn van vijftien dagen geen syntheseseminarie aan de griffie hebben toegestuurd. Krachtens artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet dient de Raad, nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak te doen, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Van de sanctie voor het niet indienen van een syntheseseminarie nadat de wens werd geuit van dit te willen doen, namelijk de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partijen aantonen dat zij wegens overmacht verhinderd werden tijdig deze kennisgeving te doen (cf. RvS 15 mei 2003, nr. 119 416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Uit de inhoud van hun initieel verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de schending van geen enkele bepaling van de Grondwet opwerpen. Het louter verwijzen naar de ‘(on)grondwettelijkheid’ van

een wetsbepaling tijdens de terechtzitting volstaat niet om de schending van de Grondwet aannemelijk te maken, laat staan dat de Raad bevoegd zou zijn om daarover te oordelen. De inhoud van bovenstaande beschikking blijft dus overeind, en het beroep is niet ontvankelijk wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET